

begravelsestale.dk

Kære Milla.

Kære Camilla Friis.

Vi er samlet for at mindes dig, og jeg står her som din ægtefælle, din bedste ven, din medforælder – og forsøger at finde ord, der kan bære bare en flig af alt det, du var for os.

Du blev født den 27. august 1972 og fik 52 år her hos os. Det føles alt for kort. Og samtidig var de år så rige, at de bliver ved med at klinge i vores liv. Du voksede op i Aalborg, bar den nordjyske jordbund med dig til København, hvor du læste litteratur og forelskede dig i ord, i historier – og heldigvis også i et menneske, der fik lov at vandre ved din side. Du trådte ind i forlagsverdenen med din særlige ro og dit skarpe blik, og senere fandt vi vores hjemmebane i Roskilde. Her byggede vi et hjem, et liv, en hverdag, der hverken var storladen eller perfekt – men sand, kærlig og fuld af den musik, du gav til alle rum.

Du var redaktør – og hvilken redaktør. Du opdagede mennesker. Ikke kun deres tekster, men deres stemmer. Du havde en sjælden evne til at se den spirende forfatter bag tvivlen, og du satte din glæde i at løfte andre, én præcis, kærlig rettelse ad gangen. Men du var mere end dit arbejde. Du var sang. Din stemme bar os. I kirken, hvor du var korsanger og korleder, samlede du stemmer, der aldrig før havde turdet stå frem, og fik dem til at løfte i fællesskab. Og hjemme bar din sang hverdagen. Den gled ind i søndagsmorgener med surdejsbrød og ro, og i sommeraftener i haven, hvor vi læste højt for hinanden, mens Sofie og Laura legede og verden virkede enkel, fordi du var i den.

Du var varm. Du var nysgerrig. Du var kreativ. Og du var den, der samlede os – venner, familie, naboer, kolleger. Du gav mennesker plads. Det var en af dine største gaver. Du insisterede på, at kærlighed er en handling. Og du viste det: i

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk

for var så stolt at den unge kvinde, du

minors øjne lyste, når du kom ind i rummet.

Presøster: I gav Milla tødder. Hun bar

de sommerattene i havet. Temper

med os, så verdet i langsomt tempo

Mange vil savne dit råd, når livet blev svært. Du havde ingen hurtige løsninger, men du havde nærvær. Du kunne sidde ved siden af nogen i mørket, uden at tænde alle lamper på én gang. Du lærte os at lade mennesker være mennesker – at give plads. At kærlighed er en handling, og at nysgerrighed ikke er at være påtrængende, men at være oprigtigt interesseret.

I vennekredsen var du den samlende kraft. Den, der fik fødselsdage til at føles som fejring af mennesker – ikke af programmet. Den, der huskede, hvem der var bange for at tale højt, og lagde en blid plan, der gjorde det nemmere. Den, der sendte en besked, før andre vidste, at den var nødvendig.

I dag er savnet tungt. Men det er også fyldt af tak. Tak, Milla, for det hjem og den tryghed, du byggede. For vores døtre. For at du fyldte vores liv med musik. For at du gav verden din stemme – ikke kun når du sang, men når du talte til os om det, der betyder noget.

Vi har mistet dig, men vi har ikke mistet det, du har givet. Dine værdier lever i os. Kærlighed som handling. Nysgerrighed som vej. At give mennesker plads. Det er ikke bare ord – det er en måde at være i verden på. Den måde vil vi bære videre, hver især, på vores egen facon.

Til jer, der elskede Milla: Lad os blive ved med at synge. Lad os lade hendes nysgerrighed smitte, når vi møder det, vi ikke forstår. Lad os praktisere den slags kærlighed, der kan ses. Lad os invitere, samle, lytte. Lad os læse højt for hinanden, selv når vi tænker, at vi ikke har tid. Lad os bage noget om søndagen, bare for at sige: Her er hjemme.

Sofie, Laura – jeres mors sang vil blive ved med at klinge i jer. Når I står et sted i livet, hvor I savner hendes råd, så prøv at høre, hvad hun ville have sagt: Tag en dyb indånding. Vær nysgerrig. Gør plads. Vælg kærligheden, også når den kræver mod. Og vid, at hun er med jer – ikke som en skygge, men som lys i jeres skridt.

Camilla, min elskede, min ven, min medforælder, jeg savner din hånd. Jeg savner vores rytme, vores små koder, vores blik, der sagde: Vi to. Men jeg lover dig, at jeg vil bære alt det, vi skabte, videre. Jeg vil passe på vores døtre, så godt jeg kan, og jeg vil lade din sang være levende i vores hus. Jeg vil lede efter nye forfattere, nye stemmer – ikke fordi jeg kan det som du, men fordi du har lært mig at lytte.

Vi siger farvel i dag, men vi siger også tak. Tak for 52 år, der satte spor. Tak for at være en samlende kraft i vores liv. Tak for at have gjort os rigere på alt det, der ikke kan måles: varmen, nysgerrigheden, kreativiteten, og den stille, stærke kærlighed.

Milla, du var og er elsket. Vi slipper dig ikke – vi giver dig videre. Og når vi i aften går ud i haven, når luften lægger sig, og stilheden falder, vil vi høre dig. I vinden i træerne. I en linje fra en bog, der rammer rigtigt. I en melodi, der løfter hjertet en tand højere, end man troede var muligt.

Tak for alt. Sov trygt, kære. Vi bærer lyset videre. Og vi synger, som du lærte os. Amen.

Denne tale blev lavet med begravelsestale.dk. Besvar nogle få spørgsmål og generer din egen personlige tale nu på begravelsestale.dk

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk